

mentis stupore subtilia crassis, & crassa subtilibus coaptantur. Tu tuo acumine præstas utrumque, Corpus modò in minimum, modo in nullum spatium contrahis, Angelum per regionem latam ubicatione diffundis, animamque, ut corpus impleat, cum eodem quodammodò tumescens effingis. Cæterum hoc loco haud aliter ac qui venenatis venenum extrahunt, Eucharistiæ mysterium alio Mysterio quantitatis explicas; Quod cum per se altero obscurius sit, tum supra quam cogitari possit obscurissimum reddis, cum quantitatem ipsam quâ Christi corpus extendi fingebas, extensione nudatam in Eucharistiâ proponis. *Si sal infuturum fuerit, in quo salietur?* Si extensio ipsa extensione privetur, *projiciatur sane foras & conculetur ab hominibus*, qui se rationis usu homines probare queant. Sunt qui corporeum appellant quod modo quodam pendeat à materiâ, hanc autem materiam ita ornamentis omnibus exuunt quibus sensui vel menti placeat, ut nullum eâ turpius monstrum Philosophia recens effuderit, de quâ sat multa posteriùs. Alij porro quo longius ab extensionis contagio recedant, quam veluti fidei pestem exhorrescunt, ad impenetrabilitatem, aut divisibilitatem, aut sensibilitatem refugiunt, ita tamen ut corporis naturam nequaquam in istarum possessione, sed appetitione constituent. Corpus enim Christi haud semel sic in alia penetrasse autumant, ut iisdem locorum spatijs containeretur, tum ih Eucharistiâ neque divisioni obnoxium putant ipsi, neque sensibus obvium quispiam putavit, à quibus etiam aliàs aliquando subductum esse constat. Certe si consentanea principijs loqui vellent, Angelum etiam non naturam individuum, perque omnia subtiliter penetrantem, sensusque latentem, sed istarum perfectionum decora vindicantem dicerent, quique proinde si res postulet, instar corporis durescere, dividi, ac sentiri supremæ potestatis imperio non recuset. Et jure quidem potiore, major enim est in rebus minus cognitis fingendi licentia. Itaque Poetæ fabulas arcessunt ab eo sæculo quod Olympiades, historiæ græcæ Epocham, antecessit, ne scriptorum monumentis evictæ, non fidei modò, sed plausum amittant. Si mira, si incredibilia, si ab omni sensu, & ratione remota fingere lubet, quid rem, quæ omnium manibus teritur, portentosis definitionibus deformandam assumis? An notionem clarissimam tot sæculis inolitam, atque omnium mentibus à naturâ quasi insitam Logicorum argutijs extorquendam putas? Quâ quidem evulsâ nulla non scientia quæ de rerum naturis cogitat, radicitus extirpatur. Omnes enim ab aliquâ notione primariâ, eaque perspicuâ sic tanquam à radice progerminant. Hanc corporis extensi notionem, (quâ positâ nihil non quod ad corpus attinet clare perspicies explicatum, quâque sepositâ obscura omnia & incerta videmus) sitollas è medio, nullam cujuscunque naturæ definitionem firmâ, minimèque vacillante mente retineas. Ubique suspicax, & anxius hærebis, num fortè quid lateat occulti, quod nostris tamen clarissimis repugnet notionibus.

